

TRILER

VLADIMÍR RITOMSKÝ

PATENT

MARENČIN PT

„Mnohí prišli vďaka peniazom o rozum,
len málokto ho vďaka nim získal.“

Ernest Bloch, americký skladateľ

Vladimír Ritomský

patent

Copyright © Vladimír Ritomský, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
860. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0717-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0718-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0719-1 (ePub)

Skorý jesenný sneh vŕzgal pod chodidlami v čiernych kožených topánkach dávajúc všetkým jasne najavo, že tento rok nemieni z polí a záhrad len tak rýchlo zmiznúť. Pred pár dňami, keď v ovzduší začali poletovať prvé snehové vločky, ľudia navyknutí na teplé jesenné počasie nad prvým slabým náznakom prichádzajúcej zimy len ledabolo mávli rukou.

Za pár dní však bolo všetko inak. Celá krajina sa odrazu ponorila do snehobielej pokrývky. Aj keď na cestách a mestských chodníkoch ju zakrátko vystriedala čierna mazľavá hmota, na menej frekventovaných miestach si zachovala svoju pôvodnú, nedotknutú noblesu.

Pohľad na ňu Adamovi nepatrne ubral z jeho depresívneho pohnutia. Spolu so smútočným sprievodom práve vyšiel z novopostaveného domu smútku v Modre smerom k otvorenému hrobu, miestu nebožtíkovho posledného odpočinku. V mlkvom tichu cintorína boli škripajúce zvuky krokov v nadýchanom snehu niekoľko minút tým jediným, čo bolo široko-ďaleko počuť. Dokonca ani z hlavnej cesty, ktorá sa tiahla hneď za starým, kamenným múrom cintorína, sem nedoľahol žiaden zvuk prechádzajúceho auta. O tomto čase bola väčšina obyvateľov mestečka buď v škole, alebo v práci, a to najmä v neďalekom hlavnom meste.

Pôvodne sa v smútočnom sprievode chcel zaradiť až na jeho samý koniec, no ihneď pochopil, že také úmysly mali zrejme všetci z prítomných. A tak sa proti svojej vôli podujal na to, ísť na jeho čele, hneď za zadumanými funebrákmi.

Keď smútočný dav došiel k vyhradenému miestu, kdesi zozadu sa ozval vzrušený trepot krídel. Krídeľ havranov sa zdvihol a s hlasným

krákaním opäť zniesol k zemi o čosi bližšie k ľuďom zvedavo sledujúc celú udalosť. Akoby tušili, že zhromaždený dav znamená vždy veľkú šancu na nejaké tie odrobinky. Ešte nevedeli, že z tejto procesie odletí naprázdno.

Štyria pohrební zriadení opatrne zložili z pliec drevené nosidlá a položili ich na kraj tmavého, zívajúceho otvoru. Rýchlymi, naučenými pohybmi začali lanami podväzovať truhlu, aby ju mohli neskôr spustiť do útrob zeme. V ponurej atmosfére bolo počuť každý jeden ich pohyb, každé šuchnutie.

Keď skončili, nebadane kývli nevýraznej pani v strednom veku stojacej kúsok opodiaľ. Bola to skúsená zamestnankyňa mestského úradu, ktorá pri civilných pohreboch mala na starosti pohrebnú reč. V rukách držala ozdobné, kožené dosky a po dohodnutom znamení ich s pietou otvorila a clivým hlasom predniesla smútočné verše.

Za celý ten čas nikto neprehovoril, ani nezaplakal. Aj napriek tomu, že nebožtík zomrel veľmi mladý, pohrebný sprievod tvorila len nesúrodá hĺstka ľudí rôzneho veku. Takmer by sa dali spočítať na prstoch dvoch rúk. Adam rozmýšľal, či niekto z nich mal k zomretému aspoň trochu bližší vzťah. Veľmi o tom pochyboval. Od poverenej úradníčky sa dozvedel, že pohreb bol zorganizovaný samotným mestským úradom a vzniknuté trovy uhradil nejaký nebožtíkov príbuzný, ktorý však žil dlhodobo v zahraničí. Taktiež uvažoval, či sú v celom tom zhromaždení aspoň dvaja takí, ktorí sa navzájom poznajú. Ani táto možnosť sa mu však nejavila ako veľmi pravdepodobná. Ľudia stáli osamotene zväčša pri nejakom starom strome, a tí, ktorým sa už žiaden neušiel, postávali len tak, snažiac sa príliš nevytrčať, nebyť v centre diania.

Na jednej strane mu čiastočne odľahlo. Pohľad na trúchliacich blízkych pozostalých bol vždy veľmi skľučujúci. Na druhej strane mu bolo trochu ľúto, že tento mladý, talentovaný človek nemá na poslednej rozlúčke nikoho, komu by nejako výraznejšie chýbal. Tí, o ktorých vedel, že mu boli ľudsky bližší, sa obradu z rôznych, často tragických príčin nemohli zúčastniť.

On sám nebohého takmer nepoznal. Jeho známimi preto nerozumeli tomuto jeho gestu a ľudia, ktorí boli do tohto prípadu čo i len trochu zasvätení, to nechápali o to viac.

Po tom všetkom, čo sa za posledné dni udialo.

Napriek tomu prišiel. Na rozdiel od ostatných mal totiž pocit, že nebohý nebol vo svojej podstate zlý človek, ale predovšetkým poškodený. Obeť cudzej chamtivosti a chladného cynizmu. Taká, ako mnohé iné, zneužívané tými, čo nemajú v živote nijaké zábrany. A napokon, bol tu tak trochu aj za svojho kolegu.

Ani sám však nemohol tušiť, ako to celé skončí. Teraz ako jediný zostával vpredu, blízko pri rečníacej úradníčke. Tá mu pohľadom nebadačne kývla na znak vďaky. Keď skončila svoju smútočnú reč a truhlu spustili do jamy, ako prvá na ňu symbolicky hodila zamrznutú hrudu zeme. Hneď za ňou nasledoval on. Potom sa postavil trochu bokom a sledoval, ako sa k hrobu pomaly trúsia ostatní, aby vykonalí rovnaký úkon. Prví dvaja z nich si zrejme nesprávne vysvetlili jeho predné miesto počas pohrebnej procesie a po symbolickom akte nesmeli zamieriť k nemu, aby mu kondolovali. Keď im oznámil, že mŕtveho takmer nepoznal, rozpačito stiahli ruku späť a napochytre sa kamsi odšuchtali.

Pohreb bol na konci. Až príliš rýchlo. Odkedy vyšli z domu smútku, uplynulo sotva desať minút. Väčšina z toho mála zúčastnených sa s úľavou roztratila hneď, ako to len šlo. Adam ostal ešte zopár minút a postávajúc obďaleč znovu rozmýšľal nad udalosťami z posledných týždňov, ktoré viedli k tomuto dramatickému a zároveň mimoriadne tragickému vyvrcholeniu.

sobota, 19. októbra

Kríky boli už úplne blízko, no Denis sa desil myšlienky, že to nestihne. Pri každom jednom skoku sa mu zdalo, akoby si nohy vyťahoval z tektutého betónu, aj keď terén bol takmer úplne rovný. Napriek ťaživému pocitu viac letel, ako bežal, poháňaný ohromnou dávkou adrenalínu, ktorý mu v sekunde zaplavil telo. V riedkom listnatom lese Malých Karpát mohla byť osamotená zelená húština jeho jedinou nádejou. Stresové hormóny mu vypli schopnosť vnímať okolie, jediné, na čom teraz záležalo, bolo približujúce sa krovie, ktoré mu mohlo poskytnúť aspoň aký-taký úkryt. Ešte päť metrov, dva, jeden...

V polopáde skočil za zelenú stenu a ihneď sa vtiahol hlboko medzi ostré trne, ktoré na konároch nenápadne vyrastali pod závojom z lístia. Okuliare, ktoré nosil na nose, mu pri prudkom pohybe zleteli na zem. Rýchlo si ich opäť nasadil. V ušiach mu ešte šumelo z valiacej sa krvi, srdce bilo ako o závod. Sípavé, prerývané nádychy trvali len pár sekúnd, jeho vytrénované telo dokázalo takmer okamžite vyrovnať krátky deficit kyslíka. Prvotnú paniku pomaly dostával pod kontrolu.

Teraz nastalo v lese úplné ticho, v bezvetří zatiaľ nepočul žiadne podozrivé zvuky. Denis dúfal, že tie dve osoby ho nespozorovali, ale nemohol si tým byť istý. Keď sa dnes ráno vybral, aby ulovil nejaké tie „geokešky“, ani vo sne by mu nenapadlo, ako to celé dopadne. S týmto svojím koníčkom začal pritom len celkom nedávno po príchode na Slovensko a ihneď ho to dostalo. Geocaching spočíval v hľadaní ukrytých predmetov pomocou súradníc a GPS navigácie, ktorú mal spolu s aplikáciou vo svojom mobilnom telefóne. Aj keď cieľom bolo nájdenie

ukrytého predmetu, skutočnou motiváciou bolo priviesť hľadača na rôzne zaujímavé miesta – skrytú jaskyňu, peknú vyhlíadku či starú ruinu – také, o ktorých by sa inak pravdepodobne nikdy nedozvedel. Denis to považoval za skvelý spôsob, ako spoznať novú krajinu, ktorá mu po nekonečných ťahaniciach poskytla len pred pár mesiacmi nové občianstvo. Každý piatok sa tešil na ten okamih, keď na druhý deň vypadne z ruchu veľkomesta a starostlivo si vyberal práve také miesta, na ktorých by stretol len minimum ľudí.

Dnes ráno sa na svojej motorke vybral za novým úlovkom hlboko do Malých Karpát, asi hodinu cesty z Bratislavy. Svoju športovú Kawasaki Ninja odstavil v malej dedinke na úpäť pohoria, priamo pri miestnej krčme, ktorá cez víkendy príležitostne slúžila aj ako miestny kultúrny dom. Tu, priamo pred budovou, sa zároveň začínal značený turistický chodník do hôr. Okolo pása si upevnil športovú ľadvinku a do tenkého, plátenného batohu si pribalil ovocie, fľašu s vodou a tenký pršiplášť. Takto, úplne naľahko, vydal sa na túru.

Kúsok za dedinou sa tiahla hranica lesa a v tej časti už chodník začal strmo stúpať. Odtiaľto, až k zrúcanine starého hradu, musel prekonať najväčšiu časť z dnešného prevýšenia. Hustý dubovo-bukový porast, dopĺňaný kde-tu mladými javormi, agátmi a jarabinami, vytváral všade navôkol pôsobivú pestrofarebnú scenériu. V iskrivom, jesennom počasií ho medzi stromami vítali posledné jemné pavučinky babieho leta, ktoré mu tu a tam zľahka pristali na tvári. Ako stúpал vyššie a vyššie, les postupne redol, až pokým stáročné stromy úplne nenahradila mladá bučina.

O tri hodiny neskôr, práve keď sa slnko začalo vzdalovať od svojho vrcholu, konečne dorazil k bodu zaznačenému na mape. Napriek gýčovému jesennému počasiu nestretol na turistickom chodníku ešte stále ani živú dušu. Teraz už šlo len o to, použiť vlastný dôvtip a nájsť úkryt s keškou a na oplátku tam zanechať nejaký svoj predmet pre ďalších hľadačov. Pre tento účel si so sebou vzal starý kovový prívesok, na ktorom bola vyrytá pravoslávna katedrála z Tiraspolu.

Podľa súradníc bol takmer na mieste, no zatiaľ okolo seba nevidel nič nezvyčajné, kvôli čomu by tu niekto mal zakladať „skryšú“. Všade navôkol len jednoliaty, bukový les. V mierne zvlnenom teréne vyzeral vo

všetkých smeroch takmer rovnako. Ako sa otáčal, v jednom momente sa mu zazdalo, že malý výrez lesa je predsa len o čosi tmavší. Zaostril tým smerom a na pozadí, pár desiatok metrov od neho, rozoznal nejaký skalný útvar.

To musí byť to miesto!

Keď sa priblížil, uvedomil si, že sa jedná o nevelký vápencový monolit, s obvodom maximálne pätnásť – dvadsať metrov. Aj keď vznikol postupným zvetraním okolitej horniny, jeho steny boli len slabo členité, no stále dostatočne na pohodlné lezenie. Existovala totiž možnosť, že skryša bude niekde až pri jeho vrchole, čo sa stávalo pomerne bežne. Zložil si svoje nepotrebné veci na zem ku skale a poobzeral sa po najvhodnejších výstupkoch na šplhanie. Už-už sa chystal spraviť prvý chyt, no napokon sa rozhodol, že si ju najskôr dôkladne obzrie zo všetkých strán.

Balvan sa týčil na okraji zlomu a pod jeho zadnou stenou nasledoval prudký zráz pokrytý len holým chriaštím. Pod svahom, v asi dvadsať-metrovej hĺbke, uvidel Denis zbrázdenu lesnú cestu a na nej, na svoje prekvapenie, odstavený veľký terénny Ford. Bol to oranžový pick-up s nejakým modrým nápisom na dverách, nad ktorým bolo veľké logo wifi signálu. Prižmúril oči spoza svojich dioptrických okuliarov, aby rozoznal jednotlivé písmená.

TSS 24

Nič mu to nehovorilo.

Oveľa viac ako samotné auto ho však upútal mohutný muž oblečený v zelených maskáčoch a kanadách, ktorý sa opieral o špinavú korbu vozidla. Hlavu, zrastenú s telom takmer bez krku, mu pokrývala vyblednutá, stará šiltovka, pod bundou mal vlnený zelený rolák, vyťahnutý až po bradu a v koženom puzdre na opasku pripevnenú pištoľ veľkého kalibru. Denis v prvom momente nevedel, čo si má o ňom myslieť, no vo vnútri náhle pocítil zvláštny nepokoj.

Odrazu sa pri aute odniekiaľ vynoril druhý chlap.

V mieste, kde sa objavil, si teraz Denis všimol náznak zarasteného chodníka, až doposiaľ dokonale ukrytého medzi suchými pahýľmi, ktorý sa zoširoka kľukatil hore, k prírodnej terase, pričom ústil tesne vedľa jeho skaly. Rozhodol sa, že ju obíde z druhej strany, aby mal na cestu

lepší výhled, keďže v tom mieste svah nebol natoľko prerastený. Vtom mu pohľad padol na zvláštnu priehlbínu len pár metrov od neho, zrejme malý vápencový závrť, vymytý dažďovou vodou. Vnútorň hlas ho čoraz nástoľčivejšie prehováral, aby odtiaľ čím skôr zmizol, no napriek tomu ho ignoroval. Podišiel k okraju priehlbiny a pohľad, ktorý sa mu nasky-
tol, ho úplne odrovnal.

Zvnútra jamy, veľkej asi tri krát tri metre, naňho upierala oči odrezaná ľudská hlava.

Niekoľko sekúnd sa Denis nebol schopný ani pohnúť. Tvár, ktorá naňho civela z jamy, ho svojím skleneným pohľadom úplne paralyzovala. Bola to hlava muža v strednom veku, ktorý bolo len ťažko odhadnúť. Na prvý pohľad vyzerala síce mladistvo, no roky jej pridával masívny, v minulosti zrejme viackrát zlomený nos, prešedivené nakrátko ostrihané vlasy a plná, prasacia tvár. Ten muž mohol mať pokojne štyridsať, ale aj šesťdesiat rokov.

Hlava bola čiastočne opretá o stenu jamy a vďaka tomu jej pohľad smeroval priamo na Denisa. Ten mal pocit, akoby tu strážila nejaký vstup do pekla a čakala už len na neho, aby ho mohla privítať.

Bolo ale jasné, že neprehovorí.

Uprostred širokého čela mala malý otvor s tenkým, tmavočerveným lemom. Človek nemusel byť ani súdny znalec, aby pochopil, že je to stopa po gulke. Vypuklé, pretiahnuté znamienko tesne pod pravým okom vyzeralo v tejto pozícii celkom groteskne, akoby muž ešte stihol vyroniť slzu nad svojím tragickým osudom.

Náhle sa zdvihol vietor a obloha sa zatahla. Les v sekunde potemnel, zopár listov sa so šuchotom zdvihlo zo zeme, trhavo tancujúc vo vlastných, chaotických rytmoch a teplota skokom klesla o niekoľko stupňov.

Denis konečne precitol.

Trvalo to len zopár sekúnd, kým vietor ustal a v lese sa opäť rozhostilo úplné ticho.

Naozaj?

Z diaľky bolo ešte stále počuť slabý šum lístia, tentokrát však úplne pravidelný. S hrôzou si uvedomil, že sú to kroky. Pozrel dole na cestu,

no pri aute už nebolo nikoho. Muži teraz stúpali hore chodníkom po serpentínach, len pár metrov pod ním!

Už nebol čas váhať ani sekundu. Ako zmyslov zbavený sa pustil do zúrivého behu, intuitívne vedený smerom od skalnej veže, keďže práve pri nej ústil lesný chodník. Asi päťdesiat metrov obďaleč uzel osamotenú húštinu, tú, ktorá mu nateraz poskytla dočasné útočisko.

* * *

Po tom, ako sa mu podarilo skrotiť vlastný dych, uplynulo niekoľko ďalších sekúnd, kým opäť zazneli šuchtavé kroky sprevádzané namáhavým funením. Znamenalo to, že muži už zrejme dorazili na vrchol chodníka a teraz sa predierajú cez napadané lístie v okolí skaly. V hlbokom lese sa každý jeden zvuk ozýval oveľa intenzívnejšie.

„Zasraný terén! Mal som zostať dole pri aute,“ ozval sa dychčiac odrazu jeden z nich. „Kolená už ani neohnem. Neviem, jak zleziem potom dolu.“

Druhý sa chrapľavo zasmial.

„Néboj sa ty len ništ, za týžden už ležíme v Píšťanoch, tam nás dobre skurírujú,“ spokojne zachrochtal a akoby pre vlastné potvrdenie si hlasno prdol. „Rýchlo to dokončíme a ja sa tu potom ešte kdesi vyseriem. Nechcem, aby to na mna došlo, kým budeme na dálnici.“

„Bud' bez obáv, s radosťou ťa na nej vysadím. Za jazdy a v ľavom pruhu. A že som grand, vložím ti medzi polky aj výstražný trojuholník a reflexnú vestu, aby si tam pekne svietil che-che-che...“

Náhle sa zarazil. Denis, ukrytý v kroví, strípol.

„A toto je čo?! To si si tu ty nechal?“

„Šibe ti? Náč by som sem nosil žrádlo, keď ma porád ide roztrhnúť.“

„Tak mi skús teda vysvetliť, kde sa to tu vzalo!“

„Vyzerám snáť jako Sibyla, doboha?“

Muži na okamih ostali bezradne stáť. Následne sa začali tmenými hlasmi o čomsi dohadovať. Denis nebol schopný rozoznať jednotlivé slová, no bolo mu jasné, že práve našli jeho pohodené veci a on je teraz vo veľkom nebezpečenstve. Uvažoval, čo spraví. Očakával, že muži začnú prehľadávať blízke okolie a v tom prípade by bolo len otázkou času,

kým by ho objavili. O tom vôbec nepochyboval. Na druhej strane sa nevedel odhodlať k tomu, aby opustil svoj úkryt a stavil všetko na jednu kartu. Pohľadom sa snažil preniknúť pomedzi kríky, ale hustý porast mu to nedovolil. Ostré trne ho teraz tak zovreli, že pri každom pohybe ho nepríjemne poškriabali.

Výmena názorov medzi mužmi sa medzitým skončila. Po chvíli sa opäť ozvali kroky. Tentokrát však boli oveľa menej šuchtavé, muži sa oči-vidne snažili pri našľapovaní znížiť hluk na minimum. Aj napriek tomu bol Denis schopný určiť, že smerujú k nemu.

Nebolo už na čo čakať.

Vyskočil spoza kríkov s takou razanciou, že chlapom trvalo hodnú chvíľu, kým stihli zareagovať. Vedel, že celú svoju energiu musí vložiť do prvých sekúnd. Ak tie ustojí, nepochyboval o tom, že sa ich strasie. Kondíciu mal naozaj excelentnú – aj vďaka tvrdému tréningu mal na svojom konte už niekoľko odbehnutých maratónov. Navyše, podľa toho čo počul a videl, pochyboval o tom, že muži za ním zvládnu bežať viac než niekoľko desiatok metrov.

Odrazu sa však stalo niečo, čoho sa obával najviac.

Zozadu zaznelo niekoľko práskavých zvukov, ktoré mu pripomínali vybuchujúce petardy. Ihneď začal inštinktívne trochu kľučkovať, no nie príliš, keďže najdôležitejšie teraz bolo, aby sa útočníkom čo najskôr vzdialil. Na spotenom chrbte zacítil nepríjemné šteklenie, ako keď sa za vami niekto končekmi prstov naťahuje, no vy mu vždy nejako o pár milimetrov uniknete. Aj napriek vypätej situácii sa snažil na letiace guľky vôbec nemyslieť. Celú svoju pozornosť upriamil len na terén, nachádzajúci sa vždy pár metrov pred ním. Zo všetkého najdôležitejšie teraz bolo, aby si pri dopade do mäkkého, husto napadaného lístia nepodvrtol členok. Jeden zlý skok by ho mohol stáť život.

Výstrely sa našťastie už neopakovali.

Denis bežal ešte niekoľko ďalších minút na úplnej hranici svojich možností, kým trochu spomalil. Napokon zastal a odvážil sa obzrieť za seba. Nikde ani nohy. Opäť bol v celom lese úplne sám.

Trochu sa vydýchal, no len nakrátko. Znova sa pustil do behu. Síce netušil, ktorým smerom unikal, no nejakým zázrakom sa mu podarilo dostať sa späť na pôvodný, značkovaný chodník. Les teraz stratil svoje

predošlé čaro. Odrazu ho vnímal ako nepriateľské, takmer až vojnové územie, v ktorom sa necítil vôbec bezpečne a ktoré musí čo najskôr opustiť.

Po nejakom čase, keď sa mu konečne podarilo dostať svoje praveké pudy úplne pod kontrolu, bol opäť schopný sústrediť sa na vlastné myšlienky. Uvažoval, čo by mal spraviť. Z toho, čo videl, mu bolo úplne jasné, že mal dočinenia s mafiánmi, ktorí sa potrebovali zbaviť nepohodlného človeka. Síce bol na Slovensku len niečo vyše roka, no z novín mal celkom dobrý prehľad o rôznych organizovaných zločineckých skupinách, ktoré tu napriek snahe polície ešte stále pôsobili a vedel, že títo chlapi sa nezastavia pred ničím. Nebolo žiadnym tajomstvom, že v každom okrese majú na výplatnej páske aj niekoľkých príslušníkov z radov polície. Toto boli síce len pešiaci, ktorí mali na starosti špinavú robotu, no ich bossovia, sediaci v luxusných, okázalých vilách, boli o všetkom dopodrobna informovaní.

Aj preto zvažoval, či danú vec vôbec ohlási úradom. Keďže mužov zarezal iba z diaľky a ich tváre boli do značnej miery zahalené, nebol by ich schopný vôbec identifikovať. Navyše si bol istý, že oni jeho tvár taktiež nemohli vidieť. Nahlásením na políciu by sa teda vystavil zbytočnému riziku.

Cestu späť do dediny zvládol Denis ani nie za polovicu času. Keď sa blížil k prvým rodinným domom, slabé októbrové slnko sa už výrazne skláňalo nad obzor, vrhajúc všade navôkol dlhé tieň stromov. Vzduch sa začal teraz rýchlo ochladzovať. Parkovisko pred hostincom už bolo takmer prázdne a celá dedina navonok pôsobila ospalým dojmom. Podvedome si nahmatal v ľadvinke kľúč od svojej motorky a až vtedy si spomenul, že na chrbte nemá batoh.

Zamrazilo ho.

Nebolo to však kvôli samotnému batohu. To, že ho spolu s proviantom, pršiplášťom a príveskom nechal v horách pri skale, ho až tak veľmi netrápilo. Oveľa horšie však bolo, že tam nechal aj jednu podstatne dôležitejšiu vec. Svoj mobilný telefón.

Podľa toho, čo mu kedysi rozprával jeho kolega Teo, to znamenalo, že o pár hodín, keď sa mafiánom podarí prelomiť heslo do jeho telefónu, budú vďaka uloženým údajom a aplikáciám, ktoré tam mal nainštalovať

vané, o ňom vedieť úplne všetko. Meno, tvár, adresu, budú mať prehľad o jeho priateľoch, rodine, či o každom jednom mieste, ktoré za posledných niekoľko mesiacov navštívil.

Svadobná zábava v hoteli Admiral bola v plnom prúde. Bolo krátko po pol desiatej večer, čas, keď sa zabávajúci hostia dostávali do tej najlepšej nálady. Pre každého svadobného DJ-a vtedy nastával okamih pravdy. Bola to kritická časť večera, keď musel obzvlášť citlivo vnímať náladu hostí. Tak ako surfer, ktorý práve chytil tú správnu vlnu, aby dokázal z nej vyťažiť úplné maximum. Pár zle zvolených skladieb, príliš skoré alebo naopak neskoré ukončenie kola, mohlo pokaziť celý dojem z oslavy.

Poručík Adam Tomek sedel na barovej stoličke a trochu pootočený, opierajúc sa pravým laktom o pult, po očku sledoval chaoticky sa vlniacu masu ľudí na parkete. Bol to stredne vysoký, štíhly tridsiatnik s tmavými, nakrátko ostrihanými vlasmi a skromnými, súmernými črtami. V tmavohnedých očiach sa mu zračil takmer neustále priateľský výraz, ktorým si v spoločnosti ľahko získaval sympatie aj napriek svojej introvertnej povahe.

Mysľou občas pôsobil trochu neprítomne, čím u niektorých ľudí budil zdanie, že sa na prácu v polícii príliš nehodí. No tento dojem jednoznačne klamal. Tí, čo ho poznali, vedeli až príliš dobre, že ten výraz značí nedostatok podnetov a nudu, s ktorou na spoločenských podujatiach pri svojej vysokej inteligencii pomerne často zápasil. Presne tak tomu bolo aj teraz. V sivom elegantnom vlnenom obleku a naškrobenej bielej košeli sa cítil trochu nesvoj.

O to viac, že mu spoločnosť pri bare robila korpulentná, silne namaľovaná, dvadsaťštyriročná bruneta, v čiernych, zoštíhľujúcich šatách. Tá si dnes už po niekoľkýkrát vylepšila rekord v množstve vypitých drinkov.

Prisadla si k nemu opäť takmer pred pol hodinou a odvtedy sa jej zase nevedel zbaviť.

„Poručík, vy ma vôbec nepočúvate!“ zarevala mu zblízka do tváre.

Adam sa preláknuto strhol zo zamyslenia. Nevedel, čo sa udialo za tých pár okamihov, čo bol duchom neprítomný, no teraz naňho zrazu cerila zuby úplne iná žena. Trvalo mu asi dve sekundy kým pochopil, že mladá dáma si nejakým nedopatrením rozmazala svoj make-up po celej svojej upotenej tvári.

„Ale áno, pravdaže vás počúvam,“ rýchlo zo seba vysypal a otočil sa ramenami naspäť k nej.

„Neklamte mi, nie som sprostá!“ prstom doňho neprijemne štouchala. „Celý čas ma úplne ignorujete!“

„Ale prosím vás, to vôbec nie je pravda. Zbytočne fabulujete.“

Toto nemal povedať.

„Ako prosím? Tak ja podľa vás fabulujem?“ vyvalila naňho oči pričom jej hlas začínal nebezpečne naberať na sile. Chvíľu to vyzeralo, že sa chystá spustiť hotový uragán, no v zlomovom okamihu sa ovládla a zvolila inú taktiku. „Dobre teda,“ povedala napokon. „Tak o čom som vám pred chvíľou hovorila?“ triumfálne sa ho opýtala.

Adama táto drzá priamočiarosť tak zaskočila, že na sekundu, dve stratil reč. Rýchlo sa však opäť zorientoval.

„Predsa o tom španielskom plejbojovi, čo vás v Alicante celý čas vodil za nos. A vy ste mu na tú jeho hru dôverčivo skočili.“

Cítil, že sa nechal nezmyselne zatlačiť do kúta a trochu si vyčítal, že pristúpil na túto jej opileckú hru. Mladá dáma medzitým naňho vrhla pohľad skúsenej učiteľky, ktorá premýšľa, či ju odpoveď žiaka uspokojila.

„A potom?“

Poručík sa začal potiť. „Že máte na chlapov smolu a...“ v pomykove na ňu pozrel.

„Poručík, moje city sú vám úplne ukradnuté!“

„To nie! Vlastne áno...“ jachtajúc sa rýchlo poopravil.

„Viete čo? Ste obyčajný chrapúň. Hráte sa tu na najväčšieho slušniaka pod slnkom, ale ste presne taký ako všetci ostatní!“ S hysterickým revom skĺzla z barovej stoličky a tackavo vybehla k východu na terasu.

Tesne predtým si to však rozmyslela a prudko zabočila smerom k toaletám.

Adama na chvíľu premkol pocit viny, no ten zakrátko vystriedala úľava, že sa mladej dámy dokázal konečne striasť.

Pri stole, trochu obďaleč, stál s plným tanierom v ruke dnešný mladomanžel a celú túto scénu sledoval s miernym pobavením. Bol to kapitán Viktor Grohman, Adamov dobrý kamarát a spolužiak z Akadémie policajného zboru. So svojou takmer dvojmetrovou, zavalitou postavou, veľkým dobráckym nosom a červenými lícami bol v každej spoločnosti neprehliadnuteľný. Ak si ho niekto predsa len nevšimol, ihneď si získal jeho pozornosť, keď prehovoril svojím hromovým hlasom s mäkkým, oravským prízvukom. Aj keď boli s Tomekom spolužiaci, Grohman bol od neho o štyri roky starší a na temene sa mu už medzi skrútenými, čiernymi vlasmi leskla vystupujúca plešinka. Napriek tomu, že neboli priamo kolegovia, ich priateľstvo pretrvalo aj potom, ako sa ich cesty po škole rozišli. Kým Grohman dostal lukratívne miesto na krajskom riaditeľstve, priamo na oddelení vražd, kde sa postupne vypracoval až na vyšetrovateľa, Adama to zavialo na úsek ekonomickej kriminality a napokon skončil v treťom okrese.

Pred pol rokom, keď budova krajského riaditeľstva do tla vyhorela, museli byť jej zamestnanci narýchlo porozdeľovaní do sídiel jednotlivých okresných riaditeľstiev. Odbor kriminálnej polície zakotvil v budove na Vajnorskej, a tak boli teraz obaja opäť v každodennom kontakte.

„Pozerám, že sesternica na teba trochu vyletela,“ podišiel Viktor k priateľovi a s úsmevom ho chytil za rameno.

Adam nechápavo pokýval hlavou. „Ževraj som jej zlomil srdce, ale ani za Boha netuším, ako sa mi to podarilo. Celý čas som sa snažil o presný opak. Nemám z toho dobrý pocit aj keď sa mi zdá, že za ňu rozprával skôr Johnnie Walker. Zajtra si ma nebude už vôbec pamätať.“

„Len aby si nebol prekvapený, možno sú jej city naozaj úprimné. Nakoniec, nebola by prvá, ani posledná, čo u teba narazila.“

„Ále prestaň, veď ma pozná sotva niekoľko hodín. Vyhliadla si prvého, na ktorom nebola zavesená iná žena a tak vyštartovala po mne,“ namietol Adam a očami vyhľadal štíhlu, nevysokú blondínu v tmavomodrých šatách, schovanú uprostred tancujúceho kľbka.